

Jude és Lucy
vajon boldogan élnek,
amíg meg nem halnak?

CRUSH

k a t t a n á s

fine
selection

NICOLE WILLIAMS

N I C O L E W I L L I A M S

CRUSH

k a t t a n á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Ericnek: a férfinak, akit szerettem, szeretek, és mindig is szeretni fogok. Te a kezdetektől fogva hittél bennem – még akkor is, amikor én nem voltam annyira biztos magamban. 2001. április 21. emlékére, a kék-zöld lábszárakra, meg arra, hogy vásárra vitted a bőrödet... annyira örülök, hogy megtetted!

ELSŐ FEJEZET

Fel-le. Körbe-körbe. Folyton ugyanaz a mókuserék. Így működtünk. Ez volt a mi világunk. Egy Jude Ryder kaliberű fickóval az oldalamon mélyebbek voltak a mélypontok, és magasabbak a csúcok. Ez volt a mi valóságunk, a történetünk... a szerelmünk története. Veszekedtünk, kibékültünk. Elrontottuk, bocsánatot kértünk. Éltünk, tanultunk. Sok hibát vétettünk Jude-dal a kapcsolatunk kezdetén, de volt valami, ami mint-ha mindig helyrehozta volna a dolgokat. A mindent felemészítő szerelmünk egymás iránt.

Ez volt az életem.

És tudod mit?

Baromi jó élet volt.

Még annak ellenére is, hogy pillanatnyilag fogalmam sincs, hol vagyok.

– Mire készülsz? – suttogtam Jude-nak továbbra is hagyva, hogy bevezessen a fekete lyukba.

– Valamire, amit imádni fogsz – válaszolta. Megszorította a vállamat, úgy irányított, miközben túsarkú lépteim visszhangozni kezdtek.

Szóval egy alagútban voltunk, de hogy milyen alagútban, ne kérdezd, mert Jude, amikor ma este ajtót nyitottam neki, rögtön szólt, hogy hunyjam be a szememet. Az még megvan, hogy furgonnak csúfolt őskori tragacsában zötykölődtük végig a péntek este javát, de közben annyira elveszítettem a fonalat, amennyire csak elveszít-heti az ember lánya.

Figyelembe véve, hogy Jude Ryder a vőlegényem, amúgy se na-gyon működött a tájékozódási képességem az elmúlt néhány évben. Most viszont a szokásosnál is jobban csődöt mondott.

Van ennek az alagútnak vége? Minél tovább haladtunk benne, an-nál hangosabban visszhangoztak körülöttünk a lépteim.

– Amire készülsz, az törvénytelen? – kérdeztem, pedig talán nem is akartam tudni rá a választ.

– Ez egy rafinált kérdés?

– Ez egy rafinált válasz?

Nem felelt azonnal. Helyette éreztem, ahogy a szája átmelegíti alul a tarkómat. Egy teljes légzés ki, egy teljes légzés be. Lassan, mélyen és fullasztóan, mielőtt az ajkai súrolták a felhevült részt a bőrömön.

Próbáltam nem úgy reagálni az érintésére, mintha nem kergetné vele az örületbe minden porcikámat, de hiába voltunk együtt már évek óta, Jude még mindig szétszedett engem egyetlen érintéssel. Bi-zseregve életre kelt a bőröm, és libabőr cikázott végig rajtam egészen a derekamig, mire levette rólam a száját.

– Határozottan lesznek olyan fénypontjai a ma estének, amik az összes délkeleti államban törvénytelennek számítanak – szólalt meg a vágtyól rekedten. Nem olyan durván, mintha itt és most magáévá akarna tenni. Még volt benne elég önuralom ahhoz, hogy tudjam: nem fog odanyomni a legközelebbi falhoz, és felrántani a szoknyá-mat, mielőtt újabb lépést tehetnék. – Ez válasz a kérdésedre?

– Nem – jelentettem ki összeszedettnek szánt hangon. Igyekeztem úgy beszélni, mintha egyetlen csókja miatt nem szorult volna össze a gyomrom a vágyakozástól. – Ez nem válasz a kérdésemre. Szóval próbáljuk meg újra... – köszörültem meg a torkomat. Emlékeztettem magamat, hogy úgy akarok tenni, mintha nem lenne rám hatással. – Valami végtelennek tűnő folyosón vezetgetsz engem egy számomra ismeretlen hely felé. A két dolog bármelyike törvénytelennek számítana-e, ha bíróság elé kerülnénk?

Jude meg se nyikkant, de tudtam, hogy próbálja elfojtani a kuncogását. Azt a mély, dörmögős fajtát, amibe belerezonál az én testem is, ha szorosan hozzám bújik.

– Most, hogy így mondod... – állított meg hirtelen, és a vállamat elengedve megérintette a szemhéjamat. – Igen, lehetséges. De ahhoz előbb rajta kell kapniuk minket. Nyisd ki a szemed, bébi!

Pislogtam párat, hogy valóban jól látok-e.

Újabb fél tucat pislogás után észszerű volt elkönyvelnem, hogy tényleg a valóság tárult a szemem elé.

A Carrier Dome-ban voltunk, a pályára vezető alagutak egyikének kijáratánál. Csakhogy ilyenek még sohasem láttam a sportarénaát, hiába jöttem el az elmúlt három év majdnem összes meccsére. A pálya közepén, pont az ötvenes vonalnál egy kiterített takaró hevert, a sarkán valami piknikkosárnak tűnő dologgal. A takarót befőttes üvegbe rakott fehér gyertyák világították körbe. Nyugodt, békés csendélet volt.

Nem pont ezeket a szavakat szokta használni az ember egy olyan sportaréna jellemzésére, ahol egyetemek közötti amerikaifoci-meccsereket rendeznek.

És ez nem pont az a hely volt, amiről a lányok álmodozni szoktak, hogy a vőlegényük odaviszi őket egy kiöltözős meglepetésrandira.

Elvigyorodtam.

Nem erre számítottam, de pont ezt akartam.

– Mit gondolsz? Megéri a törvényszegést? – ölelte át a derekamat Jude, miközben a vállamon pihent az álla.

Képtelen voltam levenni a szememet az előttem heverő gyertyafényes csendeletről. Piknik a foci pályája közepén!

Tudom, hogy ez a legtöbb lánynál talán nem kerülne rá az álomrandi-helyszínre tízes toplistájára, de nálam pont aranyérmes érdemelt.

– Csak akkor törvényszegés, ha rajtakapnak minket – fordultam meg, hogy lássa a mosolyomat, mielőtt kiszabadultam az öleléséből, és odakocogtam a plédhez.

Azóta nem jártam idelelt a pályán, hogy Jude megkérte a kezemet az egyetem első évében, de tényleg úgy tűnt, mintha csak pár napja történt volna. Jude mellett egy újabb közhely igazságára jöttem rá: minél boldogabb vagy, annál gyorsabban telik az idő. Elég köcsög az élet, ha a boldog embereknek tényleg rövidnek tűnő élettel kell fizetniük. De nem számít, hogy rövid vagy hosszú életem lesz: Jude-tól semmiképpen sem akartam megválni.

A huszonötös vonalnál megfordultam, és már hátrafelé kocogtam. Jude még mindig az alagút bejáratánál állt. Vigyorogva nézett rám – pont olyan szerelmesen, mint aznap, amikor szerelmet vallott nekem. Az a nézés az összes többinél jobban megmaradt bennem, hiszen egy fiúnak így kell néznie, ha a barátnője „kegyeit” keresi.

Még egyszer alaposan szétnéztem a lelátón, hogy tényleg egyedül vagyunk-e. A nagy tér állatira nyugtalanított, de hány lány mondhatja el magáról, hogy együtt volt az egyetemista korosztály legjobb hátvédjével az ötvenes vonalon?

Ja, ilyen alkalom egyszer adódik az életben, és eszem ágában sem volt kihagyni.

Ráérősen vettem egy mély lélegzetet, és nekiálltam kibújni a pulcsimból.

Jude arckifejezése azonnal megváltozott. Elmélyültek a homlokán a ráncok, és megrándult a szája széle.

Felvont szemöldökkel teljesen kibújtam a pulcsimból, majd ledobtam a műfüre. Lüktetett bennem az adrenalin. Felpörögtem attól, hogy mindjárt Jude-dal lehetek, a helyszín pedig az izgalom új dimenzióját tárta fel előttem.

A hátam mögé nyúlva kikapcsoltam a melltartómat, hogy a karomon végigcsúszva végül a pulcsi mellett kössön ki a lábamnál.

Jude már nem az arcomat nézte.

Megnyalta az ajkát, és elindult felém.

Tovább hátráltam, miközben rávillantottam egy huncut mosolyt. Egy kicsit elnyújtottam a dolgot, hogy szórakozzam vele. Kiegyenlítettem, mert ő is gyakran csinálta ezt velem.

Azonnal megállt, amikor távolodni kezdtem tőle. Úgy bámult, mintha pontosan tudná, miféle játékot űzök, és egyszerre imádná és gyűlölné, hogy az ő bőrére megy.

Csak annyira torpantam meg, hogy kilépjek a túsarkútból. Bekasztottam a hüvelykujjamat a szoknyám derekába, és pont annyit időztem a csípőmnél a lehúzásával, hogy a bugyim is jöjjön vele. Hagytam, hogy a szoknya és a fehérnemű is a bokámnál kössön ki.

Jude-nak lejjebb vándorolt a tekintete. Még csaknem harminc méteres távolságból is láttam, ahogy hullámszik a mellkasa. Amikor ismét a szemembe nézett, egyetlen dologtól sötétült el a tekintete.

Az izzó vágytól.

Olyan tempóban lódult meg felém a pályán, mintha meccsen lett volna. Megfordulva rohanni kezdtem, de minden egyes lépésnél kacagnom kellett.

Hiábavaló próbálkozás volt elmenekülni Jude-tól. Most is, mint úgy általában.

Jude mindig utolért. Néha adott egérutat, de sohasem engedett túl messzire.

Ezúttal alig jutottam el a tízes vonalig, mielőtt éreztem, ahogy átfognak az erős karjai. A meglepődéstől még jobban nevettem, miközben szorosán magához húzott. Nemcsak hogy sikerült kis híján harminc métert futnia, amíg én a pálya harmadáig se jutottam, de még a pólóját is levette közben. A mellkasából áradó forróság a hátamat, a ki-be lélegzéstől hullámozó izmai pedig az összes többi porcikámat felmelegítették.

– Hova-hova? – fúrta bele az arcát a nyakamba, hogy még jobban hozzáférjen.

– Bárhova – feleltem hátrahajtott fejjel, ő pedig végighúzta a száját a bőrömön. – Ha te is velem tartasz.

Éreztem, ahogy belemosolyog a nyakamba. A keze lejjebb vándorolva a csípőmnél állt meg.

– Mit szólnál, ha a „bárhova” ezt a plédet jelentené?

Köldöktől lefelé mindenem megfeszült.

– Azt, hogy ha nem lennék benne biztos, akkor is megpróbálnál rávenni – simítottam végig két kézzel az alkarján, majd összekulcsoltam az ujjaimat az övével a csípőmnön.

– Igazad van – préselődött neki még jobban a hátamnak, és felhúzta a kezünket a hasamig a takaró felé menet. A kezünk meg sem állt az egyik mellemig, hogy aztán köré fonódjon.

A nyakamat harapdálva gyorsított, amíg oda nem értünk az égő gyertyáig. A takaró szélénél Jude megfordított. Szétnyíltak az ajkai, és szaporán vette a levegőt. Ez volt az elgyötört ábrázata. Amikor nem tehetett a magáévá elég gyorsan.

Igyekeztem kiélvezni a pillantását, mert sohasem tartott sokáig. Csak addig tarthattam fel, amíg én, ő vagy mindketten fel nem adtuk, hogy odázni próbáljuk az elkerülhetetlent.

– Baszki, Luce... – lehelte az arcomat simogatva. – Olyan gyönyörű vagy!

Elmosolyodtam. Nemcsak azon, amit mondott, hanem inkább azon, ahogy mondta. Jude úgy öntötte szavakba az érzéseit és a szándékait, hogy az ártalmas volt a női szívre.

– Ha egy kis előjátékkal próbálsz meggyőzni, akkor elárulok egy titkot – öletem át a nyakát. – Akármit mondasz vagy csinálsz, úgymint célba érsz. Szóval majd inkább akkor suttogj nekem édes kis semmiségeket, amikor felbosszantasz, és pályázol egy kis békülős szexre.

– Nem emlékszem, hogy valaha is édes kis semmiségek kellettek volna ahhoz, hogy megszerezzelek... – kuncogott, miközben a szürke szeme minden érintéssel egyre csak sötétedett.

– Jaj, fogd már be! – vágtam közbe gúnyos félmosollyal.

– Tegyel érte, hogy befogjam – görbült felfelé a szája széle az ajkamra meredve.

Még jobban hozzápréselődve hagytam, hogy az ujjaim végigszánkázzanak a kockás hasán, aztán megállapodjanak a farmerja sliccén. Kigomboltam, majd benyúltam a nadrágjába, ő pedig belenyögött a számba.

Ezután rögtön befogta.

MÁSODIK FEJEZET

Jude az ölemben fekvve beleharapott egy almába, miközben a sportaréna mennyezetét bámulta. Deréktól felfelé még mindig meztelen volt, de a farmerből nem sikerült teljesen kibújnia. Látszik, hogy nem voltunk képesek várni még három másodpercet, hogy megszabadulhasson tőle, mielőtt belevágtunk a közepébe.

Nem igazán voltunk hívei a késleltetett jutalmazásnak.

Én visszarángattam magamra a pulcsimat meg a szoknyámat, amikor egyik éhségről a másikra váltva rávetettük magunkat a piknikkosárra, bár a melltartóm és a bugyim még mindig a harmincas vonalon hevert.

– Holnap lesz a nagy nap – szólalt meg almával teli szájjal. A gyümölcs édes illata terjengett a levegőben. Nem tudtam ellenállni neki, úgyhogy lehajoltam megcsókolni, mert meg akartam ízlelni. Jude szájából még finomabb volt.

Sugárzott belőle az a hírhedt Jude Ryder ego, amikor hátradőltem. Tudta, mit művel velem. És imádta ezt.

Én is imádtam, bár azt nem annyira, hogy ezzel ő is ennyire tisztában van.

– Holnap már az első körben beválogathatnak a profik közé, Luce – rajzolt köröket a bokámra az ujjaimal. – Huszonnégy órán belül milliomosok lehetünk.

Vissza kellett fogynom magam, hogy ne fintorodjak el. Ez a téma – a válogató, a pénz és az életstílus – vita tárgya volt közöttünk az elmúlt egy évben annak a valószínűségével, hogy Jude bekerülhet egy profi csapatba. Én nem tudtam, mit gondoljak az egésztől, de Jude kettőnk helyett is elég határozott volt.

A baj csak annyi, hogy nem ragadt át rám a határozottsága. Sőt, ő minél magabiztosabb lett, én annál kevésbé. A pénz képes megváltoztatni a dolgokat. Képes megváltoztatni az embereket. Tartottam tőle, hogy az a sok pénz mennyire változtathat meg minket. Pont úgy szerettem őt, magamat és minket, ahogy éppen voltunk.

Az, hogy Jude-ot az egyetem elvégzése előtt egy évvel beválogathatják egy profi csapatba, olyan lehetőség volt, amilyen egymillió játékos közül csak egynek adatik meg. A többiek a fél karjukat is odaadnák érte. De azt is jelenti egyben, hogy Jude-nak ott kell hagynia az iskolát. Eddig ment neki. A lelkem mélyén szerettem volna, ha lediplomázik, és lenyűgözi az otthoniakat, akik mindig is gimiszökevénynek bélyegezték. Jude folyton arról álmodott, hogy az NFL-ben játsszon. Nem halogathattam tovább az álmát, mint ő az enyémet.

– Ma este mogyoróvajjas szendvics, holnap meg félkilós első osztályú lazacfilé – folytatta szinte ragyogó arccal, miközben Dagobert bácsi széfjét látta a lelki szemei előtt. – Lehet új lakásunk, állati menő új kocsink... Elmehetünk nyaralni Hawaiiira. Első osztályon repülve, meg minden. Gondolj bele, Luce! Bármilyen, amit akarunk, a miénk lehet. Amikor csak szeretnénk. Nincs több gépzsír a körmünk alatt, meg késő esti pincérkedés, hogy ki tudjuk fizetni a villanyszámlánkat. Mindenünk meglenne, bébi – mosolyodott el még szélesebben.

– Azt hittem, hogy már így is megvan – nyeltem egyet. Szomorúbban csengett a hangom, mint amilyennek szántam.

– Hogy érted? – vonta össze a szemöldökét rám meredve.

– Azt hittem, hogy már így is megvan mindenünk – ismételtem. – Megjártam már pénzügyileg a ló mindkét oldalát, és igazából csak az ember irányítószáma változik meg ilyenkor. A pénz nem teszi boldoggá azt, aki nélküle sem volt boldog.

– Hát én meg egész életemben a csóró oldalon álltam, és biztosra veszem, hogy a pénz jobbá teheti az ember életét, ha még annyi aprója sincs a kanapé mögött, hogy bedobja a szennyest a mosodába – tette le maga mellé az almát. Aztán felülve felém fordult. Körülragyogta a gyertyafény, megvilágítva az izmait, kiemelve a domborulatukat és kiélesítve az amúgy is karakteres álla körvonalát. Sohasem lenne szabad szépnek nevezni egy olyan pasit, mint Jude, de abban a pillanatban tulajdonképpen az volt.

Jude Ryder. Az én szépséges vőlegényem.

A válaszomra várt.

– Jó, a pénz tényleg jobbá teheti annak az életét, aki szűkölködik – veszem le nagy nehezen a szememet a kockás hasáról. – De mi nem szűkölködünk, Jude. Egyetemisták vagyunk, akiknek van fedél a fejük fölött, van üzemanyag a kocsijukban, van ennivaló a konyhájukban, és van mit felvenniük. El sem tudom képzelni, hogy lehetnék ennél boldogabb. De ha mégis, akkor a pénz lenne az utolsó azoknak a dolgoknak a listáján, amik segíthetnek elérni.

Fogtam a műanyag borospoharat, amibe Jude töltött nekem az olcsó habzóborból, és belekortyoltam. Mennyei volt. Pont olyan boldog voltam egy ötdolláros pezsgőbortól a szupermarketből, mint a világ legdrágább pezsgőjétől.

– Nem, nem szűkölködünk, de nem is fürdünk a pénzben, Luce – húzta a kezemet az ölébe. – És igazad van, én sem lehetnék boldogabb a pénztől, mint amennyire most az vagyok – vigyorodott el úgy, hogy kidudorodott a heg az arcán. – Viszont akkor végre megszabadulhatnék a fostalicska tragacsomtól, és vehetnék egy háromszázötven lóerős, széttuningolt, hollófekete terepjáró monstrumot.

Erre a szememet forgatva ellöktem.

– A te kis gokartodat pedig egy patent kabrióra cserélhetnék – tette hozzá.

– Szeretem a Mazdámot – motyogtam, miközben lecsíptem egy szőlőszemet, és bekaptam.

– És vehetnék egy olyan házat, amiben az év minden napján máshol tudnánk aludni, és annyi inasunk meg szobalányunk lenne, hogy a kisujjadat se kéne többé megmozdítanod. Hacsak nem azért, hogy rendelj egy kis frissen facsart narancslevet.

Jude tényleg elragadtatta magát. Csak úgy ömlöttek belőle a szavak, mintha minden kép meglevenedett volna előtte. Nekem viszont résznyire szűkült a szemem, és összeszorult a gyomrom.

– A pénz megváltoztatja az embereket, Jude – suttogtam a poharamba meredve.

Mindketten elhallgattunk, amíg ezt a mondatot emésztettük.

– Emiatt aggódsz? – kérdezte kedvesen. – Hogy a pénz majd megváltoztat téged?

A felfelé törekvő buborékokat bámulva megráztam a fejemet.

– Nem – néztem bele a szemébe. – Amiatt, hogy *téged* változtat meg.

Egy pillanatra csak hunyorgott, aztán elkerekedett a szeme a megértéstől. A nyakamat átkarolva magához húzott.

– Gyere ide! – suttogta a fülembe, a másik kezével pedig a hátamat ölelte. – Az egyetlen dolog, ami megváltoztathat engem, az te vagy, Luce. Csak te, semmi más. Még egy raklapnyi pénz sem – magyarázta olyan hangon, amiből hallottam, hogy vigyorog. – Nem számít, mi történik holnap, vagy hogy hány millió dollárt fognak hozzám vágni. Ugyanaz a srác maradok, aki most vagyok – rajzolt lassú köröket a gerincem mentén. – Csak olyan kocsival fogok érted menni, amilyenbe nem szégyellsz majd beszállni.

– Sohasem szégyelltem magam azért, mert veled látnak – feleltem neki, miközben hagytam, hogy rátegye az állát a fejem búbjára. – Még abban a MÉH-telepre való csotrogányban sem.

– Jó tudni, Luce – bukott ki belőle a nevetés. – Jó tudni.

HARMADIK FEJEZET

— *H*ogyhogy nem vagy ideges? – sziszegtem oda Jude-nak, aki lazán a falnak dőlve állt. A hírhedt zöld szobában voltunk a válogató első estéjén.

– Az edzők már úgyis tudják, kit választanak – vonta meg a vállát felém nyúlva. – Most már nem tehetek semmit, hogy változtassak rajta.

Amint megfogtam a kezét, szorosan magához húzott, és folytatta:

– Az viszont kezd aggasztani, hogy úgy nézel ki, mint aki bármelyik pillanatban elájulhat.

Ezzel nem járt messze az igazságtól. Emlékeztetni kellett magamat, hogy levegőt vegyek.

– Amíg így magadhoz ölelsz, legalább nem fogom betörni a fejeimet, ha megtörténik.

Még szorosabban fogott, aztán elkezdett egy képzeletbeli dallamra ringatózni.

– Több száz ember előtt tudsz táncolni egyetlen verejtékcsepp nélkül – mondta, miközben a mozdulatai ellazítottak. – De amikor a véglegényed arra a telefonhívásra vár, amiből kiderül majd, melyik városba fog költözni, hogy profi focistákat nyomjon le, akkor az összeomlás

szélére kerülsz – csókolta meg a halántékomat, majd a fejét rázva hozzányomta a homlokát az enyémhez. – Pedig már azt hittem, hogy megfejtettelek, Lucy Larson!

A kacagásom eszelősnek hangzott. Talán mert úgy is éreztem magam.

– Valahogy fenn kell tartanom az érdeklődésedet.

– Szuperül csinálod, Luce – moccant meg Jude szemöldöke a homlokomon.

Megint ez a hangsúly, ami elárulta, hogy valami mást akart volna mondani! Az utóbbi hónapokban egyre többször hallottam.

– Vagyis? – vontam fel én is a szemöldökömet, hogy egy magaságban legyen az övével. Emlékeztettem magamat, hogy nem vagyunk egyedül, mert az egyetemi szintű amerikai foci legjobbjai vesznek körül bennünket a legközelebbi családtagjaikkal és barátaikkal. Sem a hely, sem az idő nem volt megfelelő ahhoz, hogy belekezdjünk egy megszokott civakodásba.

– Vagyis ha nem akarnád a nap minden percében szándékosan fenntartani az érdeklődésemet, mostanra már megtaláltam volna a módját, hogy az oltár elé vezesselek – felelte. Összeállt a kép. Azért duzzogott, mert még nem tébláboltam mezítláb és terhesen a konyhában.

Oké, a „mezítláb és terhesen” talán túlzás, de az tagadhatatlan, hogy Jude azonnal a feleségének akart tudni, miután igent mondtam neki. Azóta kérdezgetett, könyörgött, nyavalygott, és mostanában már duzzogott is, amikor azt válaszoltam, hogy „még nem”.

Egyáltalán nem arról volt szó, hogy ne akartam volna hozzámenni feleségül. Tudtam, hogy Jude lesz a férjem, és egy napon majd Mrs. Jude Ryder lesz belőlem.

Csak még nem álltam készen arra, hogy az a nap ma jöjjön el. Vagy tegnap. Vagy akár holnap. Be akartam fejezni az iskolát, és szerezni néhány évnyi tapasztalatot hivatásos táncosként, mielőtt felveszem az

asszonynevet. Nem akartam én lenni a huszonegyedik század történelmének első lánya, akinek Mrs. van írva a diplomájára.

Úgyhogy az volt a válaszom, hogy „még nem”.

De majd egyszer.

Jude viszont nem ezt szeretne volna hallani. Így ahelyett, hogy visszavágtam volna a „miért jobb elhalasztani az esküvőnket” tartalmú hathatós érvekkel teli listámmal, inkább eltereltem a témát. Igazi terelőbajnokká váltam.

– És ha az elmúlt három évben nem tartottam volna fenn az érdeklődésedet, akkor nem állnál most itt, hogy első körös kiválasztott legyél, és egy aláírással eladd az életedet egy rahedli pénzért – feleseltem neki a saját szavaival.

– Ugyan már, Luce! Kezdek belefáradni ebbe a „két lépés előre, aztán megint kettő hátra” stratégiába – nézett le rám, de még mindig közel tartott magához. – A házasság nem a világ vége.

– Akkor miért csinálsz úgy, mintha az, hogy én nem holnap akarom beköttetni a fejemet, a világ vége lenne?

– Mert a „nem most” válaszod *tényleg* a világ vége – jelentette ki bujkáló mosollyal. – Gyerünk, bébi! Hozzám jössz.

Ez nem kérdés volt, hanem parancs. Nem szóltam rá semmit. Csak hagytam, hogy teljenek a másodpercek.

– Hozzám jössz? – ismételte ezúttal könyörögve. Mindig meghasadt egy kicsit a szívem, amikor Jude esdekel, hogy menjek hozzá feleségül.

– Hozzád fogok menni – feleltem.

– Mikor? – kérdezte gúnyos félmosollyal.

– Nemsokára – viszonztam az arckifejezését.

– Ezt megkaphatnám írásban? Esetleg dátummal, időponttal és helyszínnel? Tudod, csak hogy biztosan ott legyek, amikor lecsap rád

a házasulandó kedv – viccelődött másfelé nézve, kicsit elsötétülő tekintettel.

Francba! Hivatalosan is átkerült a „méréskelten kiakadt” kategóriából a totál megbántottba. Utáltam, hogy Jude így érez, de nem adhattam be a derekamat. Nem mehettem hozzá csak azért, mert büntudatom támadt. Akkor kudarcra lenne ítélve a házasságunk, és én csak életemben egyszer akartam kimondani az igent.

– Jude Ryder – fordítottam magam felé az állát, hogy rám nézzen. – Te most elbizonytalanodtál? Azt hittem, olyat sosem szoktál.

Megpróbáltam mosolyogni, de felszínesnek éreztem.

– Aggódsz, hogy nem fogok hozzád menni? – folytattam olyan könnyed hangon, ami szintén mesterkéltnek és negédesnek tűnt ahhoz, hogy hihető legyen.

Erre nekidöntötte a fejét a falnak, arcát pedig a plafon felé emelte. Nem tudott rám nézni, vagy nem akart, de az ölelése egy pillanatra sem lanyhult. Tudtam, hogy szavak és cselekedetek ide vagy oda, soha nem is fog. Ez volt a számtalan ok egyike, hogy miért szerettem ezt a pasit.

– Kezdek aggódni – ismerte be végül. Körülnézett a szobában. Úgy tett, mintha érdekelné a néhány ketrecbe zárt állat módjára fel-alá járkáló játékos, meg a hozzájuk tartozó családi és baráti kör, akik hiába próbálták őket megnyugtatni.

– Jude – fogtam meg ismét az állát. – Jude, nézz rám!

Megvártam, hogy felém forduljon. Bepillantást nyertem abba, hogy Jude Ryder milyen sebezhető éppen. Hogy mennyire retteg attól, hogy magára hagyja az az ember, akit a legjobban szeret. Hogy a múlt kísértetei – az anyukája lelépése, az apukája lecsukása – felszínre kerültek a határozatlanságom miatt. Az, hogy így láttam, majdnem arra ösztönzött, hogy rohanjak a legközelebbi esküvői kápolnába.

De csak majdnem.

Rá kellett harapnom a nyelvemre, hogy ne mondjam ki a szavakat, amikről tudtam, hogy azonnal enyhítenék a fájdalmát. Óvatosan kigondoltam inkább újakat helyettük, amikről reméltem, hogy tetszeni fognak neki.

– Egyszer majd hozzád fogok menni. Inkább előbb, mint utóbb – kezdtem bele. Még egy pislogást sem engedélyeztem magamnak, nehogy megszakítsam a szemkontaktusunkat. – Sohasem volt kérdés, hogy a tiéd vagyok. Igaz, hogy még nem vagyunk férj és feleség, de a tiéd vagyok. Te pedig az enyém. Tényleg olyan sokat számít egy új címke meg egy darab papír?

Előre tudtam Jude választát erre.

– Igen – villant meg a szeme, és feszült meg az állkapcsa. – Baszki, Luce! Igen, olyan sokat számít.

Összereztem a heves reakciójától.

– Mindenhogy akarlak, ahogy egy ember akarhatja a másikat. Mindenhogy – folytatta mély hangon. – Azt akarom, hogy a feleségem legyél. A feleségem! – ismételte. Kiszabadult a ketrecből a Birtokló Jude.

Birtokló Jude-nak pedig megvolt az érzéke ahhoz, hogy kihozza belőlem a Temperamentumos Lucyt.

– És utána mi lesz? Minden karácsonyra kapok egy új kötényt és fakanalat, aztán minden reggel munkába indulás előtt lepisiled a lábamat, hogy megjelöld a területedet? – vágtam vissza. Tudtam, hogy hallótávolságon belül vannak körülöttünk emberek, de ekkor már nem érdekelt.

– Francba, Luce! – forrongott Jude az állkapcsát tornáztatva. – Ne csináld már ezt a Kattant Luce dolgot, amikor tökre kiforgatod a

szavaimat! Ha valami megalázkodó és tiszteletteljes háziasszonyt akarnék magamnak, akkor kurvára nem szerettem volna beléd.

Nem sokra volt attól, hogy kiabáljon. De tudtam, hogy úgysem csinálja már sokáig, mert válogatott káromkodással terveztem válaszolni, továbbá azzal, hogy dugja a fejét oda, ahová soha nem sül be a nap.

Ekkor csörrent meg a telefonja.

Csend telepedett a szobára. A vitánk olyan gyorsan ért véget, mint ahogy elkezdődött. Jude előhúzta a mobilját a zsebéből, és rám pillantott. Tágra nyílt a szeme az izgalomtól, és csillogott a várakozástól. Erre a hívásra várt lényegében három éve. Egyetemi pályafutása alatt izzadva tette ki a lelkét a pályán, minden egyes mérkőzésnél. Most pedig busásan meg fog térülni az áldozata.

Vagy dollármilliósan.

Villantott rám egy röpke mosolyt, aztán még mindig ölelve közelebb húzott. Ránézett a telefonjára.

– San Diego – suttogta a kijelzőt vizslatva. Fülig ért a szája. Hát-rahajtott fejjel, teli torokból huhogott egyet. A néma szobát örömujjongás hangjával töltötte be.

Bátorítóan bólintottam, és a kedvéért magamra erőltettem egy mosolyt. Ezt akarta, ezt a csapatot választotta volna az első helyen. Megérdemelte. Szüksége volt a támogatásomra.

Fogadta a hívást.

– Uram, ön épp most válogatta be a legkeményebben dolgozó szarházit, akivel egész életében találkozni fog.

Eltátottam a számát, de csak egy kicsit. Évekkel ezelőtt megtanultam, hogy ha Jude-ról van szó, akkor ő sohasem azt teszi vagy mondja, ami várható.

A hívó mondott valamit a vonal másik végén, mire Jude néhány-szor felnevetett.

– Megnyerek majd maguknak egy pár bajnokságot, uram – közölte ragyogó arccal. – Köszönöm, hogy esélyt adnak nekem.

Jude hangját és az én szívem zakatolását leszámítva csend volt a szobában. Mindenki abbahagyta a járkálást, hogy felénk fordulva figyeljen. A játékosok többsége örült Jude-nak, és elismerően bólogtak, bár néhányan savanyú képet vágtak, mert biztos nem értették, hogy Jude Ryder miért kapta meg hamarabb a telefonhívást, mint ők.

Megvolt nekik a válaszom: mert Jude volt az ország legjobb hátvédje az egyetemisták mezőnyében, aki hitt a csapatmunkában – nem úgy, mint az egyre több díszpinty, aki azt hitte, hogy az amerikai foci egyemberes sport.

Jude a sokktól kifejezéstelen ábrázattal tette le a telefont, aztán hirtelen olyan boldogság ült ki az arcára, amelyet még sohasem láttam. Hátrahajtott fejjel olyan sakálordítást hallatott, hogy még a fal is beleremegett.

Ujjongás tört ki a szobában, de a többtucatnyi ember kiabálása ellenére még mindig Jude hangját lehetett hallani a legjobban. Nem tehetek róla: ahogy úrrá lett rajta az izgatottság, én is csatlakoztam hozzá. Még az összes aggodalmam és szorongásom sem tompíthatta bennem a pillanat örömét.

Hátrahajtott fejjel együtt sikoltoztam vele, égnek emelt kezekkel. Megcsinálta! Nemcsak hogy megcsinálta, hanem ráadásul első körben. Hányatott sorsú visszaeső bűnözőből az egyik legkeresettebb sportoló lett. Bár az összeget még nem említette, de valószínűleg az ország egyik legjobban fizetett focistája is egyben.

Az amerikai álom pont ilyen sztorikról szól, és az ő oldalán nekem is részem lehet benne.

Jude felkapott, mintha olyan könnyű lennék, mint egy focilabda, és körbeforgott velem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Megcsináltuk, Luce! – kiáltotta fölöttem. A mosolyától megfeszült az arcán a heg. – Tényleg megcsináltuk!

És ebben tért el a kettőnk véleménye. Én úgy gondoltam, hogy a kezdetektől fogva „megcsináltuk”, sőt nagyszerűen csináltuk. De azért visszamosolyogtam rá.

– Igen, bébi! – bólintottam. – Megcsináltuk.